

PREGLED KANDIDATA ZA ČLANOVE HAZU

DOPISNI ČLANOVI

Mirko DIKŠIĆ, profesor emeritus, Odsjek za neurologiju i neurokirurgiju Sveučilišta *McGill* (*Department of Neurology and Neurosurgery, McGill University*), Montreal, Kanada, znanstvenu je karijeru nakon studija kemije na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu započeo na Institutu *Ruđer Bošković*, u Laboratoriju za nuklearnu kemiju Odjela za fizikalnu kemiju. Magistrirao je 1968. i doktorirao 1970. na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Nakon toga odlazi u Kanadu. Najveći dio svoje izuzetno uspješne znanstvene karijere Mirko Dikšić ostvario je radeći na Sveučilištu *McGill* u Montrealu, gdje je na Odsjeku za neurologiju i neurokirurgiju 1992. godine izabran u zvanje redovitog profesora. Godine 1978. pridružuje se skupini kanadskih znanstvenika koja na Institutu za neurologiju pokreće prvi kanadski PET (*Positron Emission Tomography*) program u sklopu kojega se radi na primjeni kratkoživućih radioizotopa, emitera pozitrona, u obilježavanju farmakološki važnih organskih molekula i razvoju efikasnih radiokemijskih sintetskih metoda. Dikšić postaje direktorom ciklotronske jedinice u Centru za snimanje mozga *McConnell* (*McConnell Brain Imaging Centre*) 1983. godine te sukoordinator PET istraživanja u razdoblju 1986. – 1991. Dobitnik je više istaknutih priznanja i nagrada, uključujući *Killam (MNI) Scholar* 1982. – 1991., *Killam Scholar* 2000. – 2006. i *Innovations in Neuropsychopharmacology Award* 2000., nagradu koju dodjeljuje Kanadski neuropsihofarmakološki fakultet (*Canadian College of Neuropsychopharmacology*). Njegov vrlo velik interdisciplinski znanstveni opus pokriva određena područja prirodnih znanosti (radiokemija, organska kemija, nuklearna fizika) i medicine (nuklearna medicina) i sadrži 373 objavljena znanstvena rada koja postižu više od 7.000 citata (h-indeks = 42). Kao istaknuti kanadski znanstvenik i međunarodno visokocijenjeni ekspert u području PET istraživanja održao je više od 130 pozvanih predavanja na znanstvenim skupovima i u institucijama u cijelom svijetu. Valja posebno istaknuti Dikšićev doprinos utemeljenju radiokemijskog laboratorija na Sveučilištu *McGill* i razvoju efikasnih sintetskih metoda za ^{18}F - i ^{11}C -radioaktivno obilježavanje organskih i bioloških molekula primjenjivih u *in vivo* PET istraživanjima procesa u ljudskom središnjem živčanom sustavu (*Central Nervous System – CNS*). Posebno treba istaknuti Dikšićev uspjeh u razvoju autoradiografskih i PET metoda za *in vivo* mjerenje brzine sinteze serotonina u ljudskom mozgu te primjeni PET-metode u istraživanjima epilepsije, u onkološkim istraživanjima mozga i istraživanjima promjena u serotonergijskom sustavu koje su odgovorne za razvoj nekih čestih psihijatrijskih bolesti (depresija, shizofrenija, poremećaji u prehrani) i razvoju ovisnosti (alkoholizam). Mirko Dikšić kanadski je i hrvatski državljanin koji je tijekom svoje bogate znanstvene karijere uvijek intenzivno surađivao s hrvatskim znanstvenicima i često boravio kao gostujući znanstvenik na našim sveučilištima i institutima prenoseći im svoje bogato znanje i iskustvo.

* * * *

Norman Robert FOSTER rođen je 1935. u Velikoj Britaniji. Diplomirao je 1961. na Fakultetu arhitekture i urbanizma Sveučilišta u Manchesteru (*Manchester University School of Architecture and City Planning*). Nakon diplome, iste godine, uslijedilo je njegovo dodatno akademsko usavršavanje na Arhitektonskom fakultetu Sveučilišta *Yale* (*Yale School of Architecture*).

Fosterov opus odlikuje izuzetno širok spektar radova – od stadiona, poslovnih objekata, nebodera i zračnih luka do urbanističkih planova i futurističkih prijedloga. U svojim

projektima beskompromisno primjenjuje najsvremenije oblikovne paradigme te nove rezultate znanosti i tehnologije. Foster ima vodeću ulogu u svjetskim razmjerima. To pokazuju njegovi projekti za megakompleks za američki *Apple* ili čak cijeli 'pametni grad' Masdar koji bi bio potpuno fokusiran na održivost u svakoj komponenti urbanog funkcioniranja. Posljednja u nizu futurističkih ideja, ali temeljenih na realnim postavkama koje bi zaista omogućile realizaciju takvih projekata, jest prijedlog za izgradnju nastambi na Mjesecu pomoću tehnologije 3D printanja.

Pomicanje granica arhitekture osobina je Fosterove prisutnosti od samih početaka međunarodne afirmacije, kad 90-ih gradi najviši europski toranj u Frankfurtu ili kad u Kini ostvaruje najveći svjetski terminal zračne luke. Upravo su zračne luke za Fostera jedan od ključnih elemenata opusa, projektirao ih je po cijelom svijetu, od Kine i Hong Konga sve do nedavnog projekta za novi aerodrom u Mexico Cityju.

Danas se sve više govori o potrebi za dodatno osviještenim pristupima gradovima i baštini. U tom području Foster je pokazao izuzetne sposobnosti u 'najarhitektonskijem' gradu svijeta – New York Cityju. Remek-djelo visoke izgradnje – *Hearst Tower* – podignut je 2006. na povijesnoj zgradi koja je u podnožju objekta potpuno sačuvana te je svojevrsna baza cijeloga sklopa. Uz američki primjer, istaknuo se u svojoj rodnoj Britaniji i impresivnom konstrukcijom za natkrivanje i uređenje unutarnjega velikog predvorja postojećeg Britanskog muzeja u Londonu, a već prije toga i interpretacijom kupole na berlinskom *Reichstagu*, što su svjetski primjeri respektabilne interpolacije novog u staro.

Poseban trag Foster je ostavio u Londonu, gdje su izvedena još neka od njegovih kapitalnih djela, te je njegov ured već treću godinu zaredom izabran kao najvažniji projektni ured u Velikoj Britaniji. Primio je brojne nagrade, pa mu je 1999. godine dodijeljena titula *Lorda*, što je jedno od najvećih priznanja i počasti Ujedinjenoga Kraljevstva.

* * * *

Vinko GRUBIŠIĆ rođen je 1943. u Posuškom Gradcu u Hercegovini. Nakon završene tri godine studija slavistike i latinskoga jezika odlazi u Austriju, a zatim u Fribourg u Švicarsku, gdje studira germanistiku, filozofiju, klasičnu filologiju i antropologiju; diplomirao je iz slavistike i pedagogije 1970. godine. Doktorirao je u Aix-en-Provenceu 1974. ocjenom *très honorable* kod glasovitoga svjetski poznatoga akcentologa Paula Garda na temu *La syntaxe de la langue de Marko Marulić*, nakon čega odlazi u Kanadu, gdje se bavio različitim poslovima – između ostalog predavao je u srednjoj školi hrvatski, njemački i francuski, bio sudski tumač i sl.

Od 1988. pa sve do umirovljenja (2008.) predavao je na Sveučilištu *Waterloo* hrvatski jezik i književnost te povremeno rusku književnost, a u sklopu svojega rada pripremio je sveučilišne priručnike *Elementary Croatian I* (1994., 2003.), *Elementary Croatian II* (1996., 2008.), *Croatian Grammar* (1996., 2007.), *Croatian Reader* (skupa s Anitom Mikulić Kovačević, 2007.) te *Croatian Literature in English* (skupa sa kćeri Katicom Grubišić, 2007.). Godine 2007. priredio je u okviru sveučilišta na kojemu je proveo dobar dio radnoga vijeka *Croatian Online* („Internetski tečaj hrvatskog”) kao prvi jezik na svijetu u programu *Angel*. Školsku godinu 1985. proveo je kao gostujući lektor hrvatskoga jezika na Sveučilištu *Macquarie* u Sydneyu, u Australiji. S fra Ljubom Krasićem objavio je dva priručnika za učenje hrvatskoga jezika u izvandomovinskim školama *Hrvatski jezik 1* i *Hrvatski jezik 2*. Poznatije su mu knjige jezikoslovnih radova *O hrvatskom jeziku* (1975.) i *Grafija hrvatske lapidarne ćirilice* (1978.).

Objavio je knjige pjesama *Robotov poljubac* (1974.), *Bitarion* (1987.), *Gregorijanske šutnje* (1989.), *Druženja s tijelom* (1995.) te *Stazama samih središta* (2005.). Dramski su mu tekstovi: *Tri drame* (1981.) te *Ne začuđuju čudesa* (1982.). Uz *Hrvatsku književnost u egzilu* (1991.), objavio je knjige eseja *Izazovne teme starije hrvatske književnosti* (2006.), *Volitve* (2007.) te monografiju *Artaud* (2000.). Od prijevoda s latinskoga, njemačkoga, francuskoga i engleskoga navedimo samo ove: *Američko gerilsko kazalište* (1997.), *Kazalište i njegov dvojnik* Anonina Artauda (2002.), *Plovidba sv. Brendana opata* (2004.), *Erazmo i kršćanski humanizam* Léona Ernesta Halkina (2005.), *Pod okriljem sv. Jeronima* Valéryja Larbauda (2006.), *Latinsku poeziju srednjega vijeka* (2010.), *Jeronimove hagiografije* (skupa s Vesnom Badurina Stipčević, 2008.) te *Krilati pjev* (2012.). Skupa s dr. Vladimirom Bubrinom uređuje godišnjak *Journal of Croatian Studies* Hrvatske akademije u Americi. U suradnji s dr. V. Bubrinom objavio je dvojezičnu renesansnu čitanku *The Glory and Fame / Dike ter hvaljen'ja* (2015.). Grubišić je dobio Nagradu *Hrvatske revije* za poeziju (1971.), a 2003. Zlatnu medalju kraljice Elizabete II. (*Queen Elizabeth II' Golden Jubilee Medail*) za kulturni doprinos Kanadi, *Davidijadu* (skupa s dr. Vladimirom Bubrinom) za 2011. godinu te Nagradu za najbolji prijevod (tj. za *Krilati pjev*) na *Sarajevskom sajmu knjiga* 2012. godine. Iako u mirovini, i dalje prevodi s više jezika i piše.

* * * *

Šime MALENICA rođen je u Splitu 1965. godine. Diplomirao je na Fakultetu strojarstva i brodogradnje u Zagrebu 1990. godine. Magistrirao je 1991., a doktorirao 1994. godine na Sveučilištu *Pierre et Marie Curie* (Paris VI). Za vrijeme dokorskog studija radio je na francuskom Institutu za naftu (IFP). Godine 1995. zaposlio se u istraživačkom odjelu klasifikacijskog društva *Bureau Veritas* (BV) u Parizu, gdje danas radi kao voditelj Odjela za hidro-strukturne probleme. Sudjelovao je u mnogim francuskim industrijsko-istraživačkim projektima te u međunarodnim projektima, u koje su bili uključeni i hrvatski znanstvenici, kao što su: *Cooperative Research Ships* (CRS), 30-ak znanstvenih institucija iz zemalja članica NATO-a; *EU FP7 Project Tools for Ultra Large Container Ships* (TULCS), 13 europskih institucija i *Hyundai Heavy Industries* (najveće svjetsko brodogradilište); *Studies on the Advanced Hydroelastic Analyses for Marine Structures*, koji financira korejska vlada.

Dr. Malenica surađuje s vodećim svjetskim sveučilištima na zajedničkim projektima, mentoriranjem doktoranada, održavanjem pozvanih predavanja, organiziranjem međunarodnih skupova i dr. (MIT, Oxford, Houston, Santa Barbara, Texas A&M, Oslo, Trondheim, Novosibirsk, Seoul, Busa, Harbin, Dalian, Shanghai, Marseille, Nantes, Zagreb...). Zajedno s dr. Xiaoboom Chenom glavni je djelatnik u razvoju renomiranih softvera HYDROSTAR i HOMER za analizu valnog opterećenja i odziva brodskih i pomorskih konstrukcija, koji se primjenjuju širom svijeta. Izabran je za člana Međunarodnog kongresa o brodskim i pomorskim konstrukcijama (*International Ship and Offshore Structures Congress – ISSC*), najvažnije međunarodne udruge na području brodskih i pomorskih konstrukcija, koja preko svojih tehničkih komiteta vrednuje objavljena znanstvena postignuća i daje smjernice za daljnja istraživanja.

Dr. Šime Malenica razvio je intenzivnu suradnju s Fakultetom strojarstva i brodogradnje Sveučilišta u Zagrebu. Izabran je u znanstveno zvanje znanstvenog savjetnika i naslovno nastavno zvanje izv. profesora. Sudjeluje u nastavi na poslijediplomskom studiju. Bio je angažiran na europskim TEMPUS projektima *Numerical Simulation Curricula* (NUSIC) i *Advanced Ship Design for Pollution Prevention* (ASDEPP). Bitno je pridonio razvoju šest

mladih hrvatskih znanstvenika organiziranjem i vođenjem njihova usavršavanja u *Bureau Veritasu* u Parizu kao pripremi za izradu doktorata. U suradnji s hrvatskim znanstvenicima organizirao je nekoliko važnih međunarodnih konferencija u Republici Hrvatskoj, od kojih su neke bile održane pod pokroviteljstvom Akademije.

U Akademiji je održao dva pozvana predavanja: *Pregled numeričkih simulacija u hidrodinamici pomorskih konstrukcija* (*Bilten Razreda za tehničke znanosti HAZU*, br. 1, 2002.) i *Hidroelastični problemi u osnivanju ultravelikih brodova*. Dr. Šime Malenica dobitnik je Nagrade HAZU za područje tehničkih znanosti za 2014. godinu na osnovi objavljenih pionirskih radova o hidroelastičnosti brodskih konstrukcija, koji su trajan doprinos razvoju brodograđevne znanosti.

* * * *

Nenad ŠESTAN rođen je 1970. u Zadru. Godine 1995. diplomirao je na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, a 1999. je obranio disertaciju iz područja neurobiologije na Sveučilištu *Yale* (Ph. D.). Svoju znanstvenu karijeru nastavio je na *Yaleu* kao poslijedoktorand i kasnije kao nastavnik. Istraživački interes profesora Šestana kreće se unutar područja razvojne neuroznanosti, neurogenomike i poremećaja razvoja ljudskog mozga. Trenutno je redovni profesor u trajnom zvanju na odjelima za neuroznanost, genetiku, psihijatriju i komparativnu medicinu te u Zavodu za razvoj djeteta (*Yale Child Study Center*) Sveučilišta *Yale*. Prof. Šestan član je Kavli instituta za neuroznanost i gostujući profesor na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu.

Objavio je više od 70 radova u vodećim svjetskim časopisima i poglavlja u knjigama s više od 6.000 citata u WoS-u (h-indeks = 32). Više od 20 godina član je međunarodnog Društva za neuroznanost (*Society for Neuroscience*). Trenutno je jedan od glavnih voditelja više institucijskih *BrainSpan* i *psychENCODE* konzorcija pod pokroviteljstvom Nacionalnih instituta za zdravstvo Sjedinjenih Američkih Država (*National Institutes of Health – NIH*). Voditelj je i nekoliko drugih projekata pod pokroviteljstvom NIH-a, Simons fondacije i Kavli instituta za neuroznanost. Prof. Šestan dobitnik je nekoliko važnih međunarodnih nagrada i priznanja u području neuroznanosti i psihijatrije, među kojima su *Krieg Cortical Discoverer*, *McDonnell Scholar*, *NARSAD Distinguished Investigator*, *Krieg Cortical Kudos* i *NARSAD Young Investigator*. Tijekom studija u Zagrebu dobio je sveučilišnu stipendiju i Rektorovu nagradu.

Dugogodišnji doprinos profesora Šestana istraživanju normalnog i poremećenog razvoja mozga ostavio je trajan i dubok trag u svjetskoj znanosti, a posebno je zaslužan za razvoj i unaprjeđenje istraživanja i usavršavanja novih znanstvenika u području neuroznanosti u Hrvatskoj.

* * * *

REDOVITI ČLANOVI

I. RAZRED ZA DRUŠTVENE ZNANOSTI

Dragutin FELETAR rođen je 1941. u Velikom Otoku. Godine 1960. upisuje studij na Geografskom odsjeku Prirodoslovno-matematičkog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, gdje je pod mentorskim vodstvom akademika Josipa Roglića diplomirao temom *Industrija Međimurja* (1965.). Na istom odsjeku gore navedenog fakulteta 1973. magistrira temom *Podravina – geografsko-povijesna studija*. Disertaciju *Industrija u ekonomsko-geografskoj strukturi Podravine* obranio je 1982. pod mentorskim vodstvom dr. sc. Veljka Roglića.

Početakom 1983. zapošljava se kao asistent na Geografskom odsjeku Prirodoslovno-matematičkog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, gdje ostaje do umirovljenja 2007. godine postigavši sve sveučilišne stupnjeve. Bio je dekan navedenog fakulteta, član Senata i Rektorskog kolegija Sveučilišta u Zagrebu, predsjednik Saveza geografskih društava Hrvatske i urednik časopisa *Geografski glasnik*. Na Geografskom odsjeku razvio je kolegije: Industrijska geografija, Geografske osnove statistike, Uvod u geografiju, Geografija Afrike i Industrija u prostornom planiranju. Bio je gostujući profesor na sveučilištima u Budimpešti, Pečuhu, Lođu, Ostravi, Göttingenu i Münchenu. Bio je aktivni sudionik na brojnim znanstvenim skupovima u inozemstvu.

Dr. sc. Dragutin Feletar danas je jedan od vodećih hrvatskih geografa s brojnim radovima i stručnom literaturom. Osim geografije i demografije, njegov je znanstveni interes ekonomska i kulturna povijest. Objavljeno mu je 66 znanstvenih radova u međunarodno priznatim časopisima. Autor je ili suautor brojnih knjiga, od kojih su neke kapitalne za hrvatsku geografiju i povijest. Dosad je objavio 23 znanstvene knjige, 46 stručnih knjiga i 22 udžbenika iz geografije za osnovne i srednje škole.

Među rezultate Feletarova znanstvenog rada spadaju: prinosi hrvatskoj ekonomskoj i industrijskoj geografiji; prinosi hrvatskoj historijskoj geografiji i povijesti poduzetništva; prinosi zavičajnoj (regionalnoj) historijskoj geografiji i ekogeografiji; prinosi hrvatskoj kulturnoj povijesti i popularizaciji znanosti i dr.

Feletarova knjiga *Industrija u ekonomsko-geografskoj strukturi Podravine* (1984.) metodološka je osnovica za primjenu industrijske geografije i razvoj povijesti poduzetništva, dok je dio znanstvene produkcije iz industrijske i ekonomske geografije sažeo u posebnom djelu pod naslovom *Studije i radovi o Podravini* (1982.).

Radi utjecaja i međuodnosa razvoja strukture stanovništva i ekonomskih procesa u geografskom prostoru, dr. sc. Dragutin Feletar razvio je i metode dijela demogeografije, posebno na području međuodnosa prirodno-geografskih i demogeografskih procesa, kojima se osobito koristio u primjeni na primjeru zavičajne (regionalne) geografije i ekohistorije.

* * * *

II. RAZRED ZA MATEMATIČKE, FIZIČKE I KEMIJSKE ZNANOSTI

Svetozar MUSIĆ, znanstveni savjetnik u trajnom zvanju i emeritus Instituta *Ruđer Bošković*, predlaže se za redovitoga člana HAZU. Prijedlog podupire i Institut *Ruđer Bošković*. Dr. sc. S. Musić sustavno se bavi vrhunskim istraživanjima metalnih oksida i oksidnih stakala, njihovih čvrstih otopina, kemijskih i fizičkih svojstava, kristalnosti, termičke stabilnosti, korozije i faznih pretvorbi primjenom suvremenih tehnika: Mössbauer i Raman spektroskopije, rendgenske difrakcije, elektronske mikroskopije. Spomenuta istraživanja dovela su do iznimno važnih spoznaja o materijalima i nanomaterijalima od znanstvene i tehnološke važnosti te su pridonijela ispravljanju niza netočnosti u literaturi. Dr. sc. S. Musić objavio je 250 znanstvenih radova koji se navode u CC-u, citiranih više od 5.000 puta, te niz radova u ostalim časopisima (h-indeks = 37). Jedan je od najproduktivnijih hrvatskih prirodoslovaca. Velika većina njegovih radova temelji se na originalnim idejama, a istraživanja su dominantno ostvarena u Zagrebu. Dr. sc. S. Musić svojom ukupnom djelatnošću zalagao se za napredak znanosti u našoj sredini i za prosperitet Republike Hrvatske. Ostvario je novi pravac znanstvenih istraživanja na nacionalnoj razini i postigao iznimnu međunarodnu prepoznatljivost. Osnovao je i vodio Laboratorij za sintezu novih materijala i Zavod za kemiju materijala. Nabavio je i instalirao visokorazlučujući elektronski mikroskop, rendgenski difraktometar, spektrometre za razna zračenja, među kojima i dva Mössbauerova spektrometra, jedina u Hrvatskoj. Bio je mentor pri izradi 20 doktorskih i magistarskih radova te koordinator programa *Novi funkcionalni materijali*, u kojemu je sudjelovalo nekoliko institucija. Dobitnik je Nagrade HAZU za znanstveni rad. Izabran je za člana suradnika HAZU 2010. Bio je član programskih odbora i predsjedatelj niza međunarodnih skupova. U njegovu čast održan je, pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti, međunarodni znanstveni skup *Mediterranean Conference on the Applications of the Mössbauer Effect* (Zadar, 2015.). U pripremi je posebni broj časopisa *Croatica Chemica Acta* u povodu njegova 70. rođendana i 45. godine znanstvenoga rada. Bio je član saborskoga Vijeća za nuklearnu sigurnost, član Povjerenstva za Nuklearnu elektranu Krško, ekspert Međunarodne agencije za atomsku energiju, a sada je ekspert za znanost o materijalima i sintetičku kemiju pri Europskoj komisiji.

* * * *

Milko JAKŠIĆ rođen je 1958. u Požegi. Godine 1982. diplomirao je fiziku, 1986. je magistrirao, a 1989. doktorirao na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Magistrirao je iz područja kozmičkog zračenja, a doktorirao na temi razvoja PIXE spektroskopije. Kao poslijedoktorand usavršavao se u primjenama nuklearne mikroskopije na Sveučilištu *Oxford*. Zaposlen je na Institutu *Ruđer Bošković* u Zagrebu kao znanstveni suradnik 1994., kao viši znanstveni suradnik 1998. i kao znanstveni savjetnik od 2004. godine. Od 1997. voditelj je Laboratorija za interakcije ionskih snopova. Od postojećeg Tandem Van de Graaff akceleratora, nizom proširenja i poboljšanja, izgradio je najkompleksniju i najopremljeniju znanstvenoistraživačku infrastrukturu u Hrvatskoj. Predstojnik je Zavoda za eksperimentalnu fiziku IRB-a te voditelj istraživačke jedinice za fiziku i tehnologiju ionskih snopova nacionalnog Centra izvrsnosti za napredne materijale i senzore.

Područje njegova znanstvenog rada jest međudjelovanje ionskih snopova i tvari, razvoj i primjena metoda karakterizacije i modifikacije materijala ionskim snopovima, a inicirao je i niz interdisciplinskih istraživanja, od kojih se ističu arheološka istraživanja

obogaćena PIXE metodom. Autor je niza važnih otkrića i inovacija: primjene *ion beam induced charge* metode za monitoring otpornosti detektora na zračenje te procesa stvaranja defekata uslijed zračenja ionima u siliciju i dijamantu; razvoj prvih membranskih detektora proleta nabijenih čestica izrađenih od monokristalnog dijamanta, što je posebno važno za razvitak hadronske terapije u medicini; te izgradnja 2010. godine tada trećeg na svijetu spektrometra masa s pobudom brzim teškim ionima. Rezultati su objavljeni u više od 180 znanstvenih članaka u najvažnijim međunarodnim časopisima. Član je izdavačkog odbora međunarodnog časopisa *X-ray Spectrometry Journal*. Međunarodni ugled ogleda se i u nizu dugogodišnjih znanstvenoistraživačkih suradnji, od kojih su najvažnije one sa Sveučilištem u Torinu, JAEA Takasaki, CEA Saclay te sveučilištima u Duisburgu i Kyotu. Održao je brojna pozvana predavanja na međunarodnim konferencijama te organizirao niz vrlo zapaženih međunarodnih znanstvenih skupova u Hrvatskoj.

Istaknut doprinos razvoju znanstvene instrumentacije i interdisciplinarnim primjenama metoda zasnovanih na ionskim snopovima, uspostava akceleratorskog centra i unapređenje istraživačke infrastrukture, edukacija mladih znanstvenika i razvoj obrazovnih programa, novi kolegiji na doktorskom studiju fizike, osnivanje nove istraživačke grupe i unapređenje kvalitete istraživanja najvažnije su odlike rada i rezultati koji svrstavaju Milka Jakšića među najistaknutije eksperimentalne fizičare u Hrvatskoj.

* * * *

III. RAZRED ZA PRIRODNE ZNANOSTI

Nikola LJUBEŠIĆ rođen je u selu Komarevu Gornjem kraj Siska 1940. godine. Osnovnu i srednju školu završio je u Petrinji i Sisku, a studij biologije na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu u Zagrebu. Godine 1964. zaposlio se na Institutu *Ruđer Bošković*, u Laboratoriju za elektronsku mikroskopiju, gdje je radio do umirovljenja 2005. godine. Magistrirao je 1966. godine temom *Prilozi poznavanju submikroskopske građe kloroplasta* (mentor: prof. dr. sc. Z. Devidé) i doktorirao 1971. godine temom *Pretvorbe plastida u subepidermi plodova roda Cucurbita* (mentor: prof. dr. sc. Z. Devidé). U dva je navrata (1973. i 1986. – 1988. godine) boravio na usavršavanju u Njemačkoj, na Katedri za citologiju Sveučilišta Ruprechta Karla u Heidelbergu (*Lehrstuhl für Zellenlehre, Ruprecht-Karls-Universität, Heidelberg*). Bavi se istraživanjima građe i funkcije biljne stanice, s osobitim naglaskom na istraživanjima razvoja plastida. Najviše se bavio istraživanjem raznih tipova kromoplasta te utjecaja specifičnih bioinhibitora na njihovu građu. Dao je zapažene rezultate u istraživanjima fine građe plastida tijekom njihovih pretvorba. Osobito su vrijedni rezultati istraživanja procesa starenja kloroplasta i njihova ponovnog ozelenjavanja. Autor je 116 znanstvenih radova (61 u časopisima koji se navode u CC-u) i suautor je jednog sveučilišnog udžbenika. Dugi niz godina predavač je na dodiplomskom i poslijediplomskom studiju na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu, Medicinskom fakultetu, Farmaceutsko-biokemijskom fakultetu te Akademiji likovnih umjetnosti. Bio je voditelj većeg broja diplomskih, magistarskih i doktorskih radova. Član je sljedećih stručnih društava: Hrvatskoga prirodoslovnog društva, Hrvatskog biološkog društva, Hrvatskog društva za elektronsku mikroskopiju, Hrvatskog društva za biljnu fiziologiju, Hrvatskog ekološkog društva, Američkog društva za biljnu fiziologiju (*American Society of Plant Physiology*) i Saveza europskih društava za biljnu fiziologiju (*Federation of European Societies of Plant Physiology*). U nekima od tih društava obavljao je dužnost predsjednika, potpredsjednika ili tajnika. Od 1971. godine član je Matice hrvatske i njezina Odbora za prirodoslovlje i matematiku. Osam je godina bio direktor i pročelnik Odjela za organsku kemiju i biokemiju, a u razdoblju 1991. – 2001. godine i prvi predstojnik Zavoda za molekularnu genetiku (biologiju) Instituta *Ruđer Bošković*. Više od 40 godina sudjelovao je u popularizaciji prirodnih znanosti, osobito među mladima. Dugi niz godina bio je voditelj pokreta *Znanost mladima*. Godine 2006. izabran je za člana suradnika Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti. Dobitnik je Republičke nagrade *Narodne tehnike* (1986.), Nagrade HAZU (1998.) te Državne nagrade za znanost (2006.). Od 2011. godine voditelj je Zavoda za ornitologiju HAZU.

* * * *

Goran DURN rođen je 1962. godine u Zagrebu. Doktorirao je 1996. godine u području prirodnih znanosti, u znanstvenom polju geologija. Redoviti je profesor u trajnom zvanju na Rudarsko-geološko-naftnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Do sada je kao autor ili u suautorstvu objavio 138 znanstvenih radova. Suautor je dvije knjige i održao je šest pozvanih predavanja na međunarodnim znanstvenim skupovima. Citiranost njegovih radova prema *Scopusu* iznosi 443 (h-indeks = 13), a prema *Google Scholaru* 665 (h-indeks = 13, i10-indeks = 16). Znanstvenoistraživački rad Gorana Durna usmjeren je na mineraloška i geokemijska istraživanja glinovitih sedimenata, tala i paleotala te mineralogiju i geokemiju okoliša. Na listi najcitiranijih radova s tematikom *terra rosse* (crvenica) u bazi SCOPUS njegov rad o mineraloškim i geokemijskim značajkama *terra rosse* Istre objavljen u važnom CC

pedološkom časopisu *Geoderma* najcitiraniji je rad na tu temu u svijetu. Na toj listi među deset najcitiranijih radova u svijetu, uz navedeni, nalaze se još dva njegova rada, i to na 5. i 8. mjestu. Sustavnim istraživanjem crvenica hrvatskoga krša bitno je pridonio poznavanju geneze toga tipa tla karakterističnog za cijeli mediteranski prostor. Kao znanstvenik boravio je u sljedećim inozemnim institucijama: 1) na Fakultetu prirodnih znanosti i primijenjenih znanosti o životu (*University of Natural Resources and Applied Life Sciences*), Beč, Austrija; 2) na Sveučilištu Eötvösa Loranda (*Eötvös Lorand University*), Budimpešta, Mađarska; 3) na Sveučilištu Komenskoga (*Comenius University*), Bratislava, Slovačka; 4) na Saveznom institutu za prirodne znanosti i geoznanosti (*Federal Institution for Geosciences and Natural Resources*), Hannover, Njemačka; 5) na Institutu za istraživanje Zemljine kore (*Institute of Earths Crust*), Sankt Petersburg, Rusija i 6) u Nacionalnom laboratoriju *Argonne* (*Argonne National Laboratory*), Washington DC, SAD. Aktivno je kao voditelj ili suradnik sudjelovao u radu šest međunarodnih projekata, jednom FP7 projektu i sedam domaćih znanstvenih projekata koji su završeni. Trenutno kao suradnik sudjeluje u dva projekta Hrvatske zaklade za znanost, vodi jedan hrvatsko-njemački bilateralni projekt i kao suradnik sudjeluje u dva austrijsko-hrvatska bilateralna projekta. Član je uređivačkog odbora znanstvenog časopisa *Geologia Croatica* i recenzent je 12 CC časopisa. Pozvani je urednik za specijalni broj CC časopisa *Quaternary International* (Q1 časopis prema Scimagu) pod nazivom *Quaternary in Croatia*, a koji će izaći u 2017. godini. Bio je predsjednik ili član znanstvenog odbora 7 međunarodnih znanstvenih skupova i član organizacijskog odbora 3 međunarodna znanstvena skupa. Nastavnik je na više kolegija diplomskog i doktorskog studija Rudarsko-geološko-

-naftnog fakulteta, na diplomskom studiju Šumarskog fakulteta i na združenom doktorskome studiju (*Joint Doctoral Programme*) – *Geo-Engineering and Water Management* (Tehničko sveučilište u Grazu, Sveučilište u Zagrebu, Sveučilište u Mariboru & Sveučilište za tehnologiju i ekonomiju u Budimpešti; *Graz University of Technology, University of Zagreb, University of Maribor & Budapest University of Technology and Economics*). Mentor je velikog broja diplomskih radova, jednog magistarskog rada i šest doktorskih disertacija te član povjerenstava diplomskih i doktorskih radnji na Rudarsko-geološko-naftnom fakultetu, Prirodoslovno-matematičkom fakultetu, Agronomskom fakultetu i na Otvorenom učilištu u Berlinu (*Freie Univesität Berlin*), u Njemačkoj. Bio je prodekan za nastavu i studente (2001. – 2005.) i dekan (2005. – 2009.) Rudarsko-geološko-naftnog fakulteta. Ekspert je Europske komisije za evaluaciju znanstvenih projekata iz geoznanosti i okoliša za projekt *Horizon 2020*. Od 2015. godine obnaša funkciju tajnika Znanstvenog vijeća HAZU za zaštitu prirode. Dobitnik je Nagrade HAZU za najviša znanstvena i umjetnička dostignuća u Republici Hrvatskoj u području prirodnih znanosti i matematike za 2012. godinu, a 2014. godine postaje član suradnik Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti. Na početku Domovinskog rata prijavio se kao prevodilac u Hrvatski ured pri Promatračkoj misiji Europske komisije (*European Commission Monitoring Mission – ECMM*) te je tijekom 1991. i 1992. godine kao predstavnik Hrvatskog ureda i prevodilac ECMM timova obišao gotovo sva agresijom zahvaćena područja Hrvatske.

* * * *

Igor VLAHOVIĆ rođen je 1965. godine u Zagrebu, gdje je doktorirao na Rudarsko-geološko-naftnom fakultetu 1999. godine. U razdoblju 1990. – 2006. godine bio je zaposlen na Institutu za geološka istraživanja u Zagrebu, a od 2006. zaposlen je na Rudarsko-geološko-naftnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, gdje je od 2012. godine redoviti profesor.

Vodio je jedan projekt, a kao suradnik i konzultant sudjelovao je na pet projekata koje je financiralo Ministarstvo znanosti, obrazovanja i sporta, sudjelovao je na jednom projektu koji je financirala Nacionalna zaklada za znanost, visoko školstvo i tehnologijski razvoj Republike Hrvatske, a trenutno je istraživač na dva istraživačka projekta koja financira Hrvatska zaklada za znanost u razdoblju 2015. – 2019. Bio je voditelj hrvatskih istraživačkih timova na četiri međunarodna znanstvena projekta, član organizacijskih odbora tri domaća znanstvena skupa s međunarodnim sudjelovanjem i pet međunarodnih znanstvenih skupova te član znanstvenih odbora tri domaća znanstvena skupa s međunarodnim sudjelovanjem i tri međunarodna znanstvena skupa. Održao je dva gostujuća predavanja na sveučilištima u Poljskoj, tri u Sjedinjenim Američkim Državama i jedno u Austriji.

Među ukupno više od 170 publiciranih bibliografskih jedinica ističu se radovi vezani za paleogeografiju i evoluciju Jadranske karbonatne platforme (JKP) i Krških Dinarida u cjelini, a osobito rad u časopisu *Palaeo* 3 koji je ukupno najcitiraniji rad o JKP-u u bazama WoS i Scopus te 7., odnosno 8., najcitiraniji rad o Dinaridima u tim bazama (ujedno i najcitiraniji rad o Dinaridima hrvatskih autora). Ukupno je u bazi WoS citiran oko 600 puta (h-faktor 13), a u bazi Scopus oko 700 puta (h-faktor 15). Recenzirao je znanstvene članke za osam znanstvenih časopisa, uredio dvadesetak knjiga i bio urednik i član uredništava časopisa *Geologia Croatica*, *European Science Editing* (Velika Britanija) i *Journal of Alpine Geology* (Austrija). U časopisu *Palaios* (SAD) obnaša dužnost urednika (*Associate Editor*) od 2006. godine.

Održao je brojna popularno-znanstvena predavanja u osnovnim i srednjim školama, aktivno je više puta sudjelovao na *Znanstvenom pikniku* i *Noći muzeja*, održao je više predavanja u Hrvatskom geološkom društvu i Slovenskom geološkom društvu, sudjelovao je u snimanju popularnoznanstvenih filmova, izradi stalnoga geološkog postava muzeja, poučnih geoloških staza i dr.

U razdoblju 2009. – 2013. godine obnašao je dužnost prodekana za znanost i međunarodnu suradnju Rudarsko-geološko-naftnog fakulteta, voditelja doktorskog studija i zamjenika člana Vijeća područja za prirodne znanosti Sveučilišta u Zagrebu, a 2011. – 2014. godine bio je član Odbora za doktorske programe Sveučilišta u Zagrebu. Trenutno je potpredsjednik Hrvatskoga geološkog društva.

Za člana suradnika u Razredu za prirodne znanosti Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti izabran je 2006. godine.

* * * *

Mirko ORLIĆ, rođen 1955. godine u Zagrebu, diplomirao je, magistrirao i doktorirao na Sveučilištu u Zagrebu (1978., 1981., 1988.). Posjetio je nekoliko europskih geofizičkih instituta te je kao gostujući znanstvenik 1993. boravio u SAD-u, u Oceanografskom zavodu *Scripps* (*Scripps Institution of Oceanography*, La Jolla, Ca), kojom je prilikom sudjelovao u istraživačkom krstarenju na Pacifiku. Najprije je radio na Institutu *Ruđer Bošković*, a nakon toga zaposlen je na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu – od 2000. kao redoviti profesor. Predaje uvodne fizičko-oceanografske kolegije na preddiplomskom, diplomskom i doktorskome studiju te kolegij posvećen obalnoj dinamici na doktorskome studiju. Uspostavio je računalni praktikum za studente geofizike. Kao vanjskog suradnika angažirala su ga sveučilišta u Splitu, Osijeku i Trstu. Bio je mentor pri izradi tridesetak diplomskih radova, šest magistarskih radova i šest doktorskih disertacija.

Empirijski i teorijski istražuje fizikalne procese u moru te izučava povezanost tih procesa s onima u atmosferi i unutrašnjosti Zemlje. U početku je pretežno izučavao područje

Jadrana, a s vremenom se zainteresirao za pojave na većem prostoru, pa tako primjerice sada intenzivno istražuje povezanost globalnih promjena temperature i morske razine. Sudjeluje i u razvijanju različitih statističkih metoda, a jedna od njih – parcijalna valična analiza – našla je primjenu ne samo u širem području geoznanosti već i u ekologiji te ekonomiji. Vodio je pet nacionalnih i osam međunarodnih projekata te je sudjelovao u višemjesečnim krstarenjima Jadranom na hrvatskim, američkim i njemačkim istraživačkim brodovima. Objavio je više od 80 znanstvenih radova, znatnim dijelom u međunarodnim časopisima kao što su *Nature Climate Change*, *Journal of Physical Oceanography* i *Journal of Climate*, oko 125 kongresnih priopćenja, od kojih petnaestak pozvanih, te niz stručnih radova, popularnih članaka i elaborata. Suautor je knjige o vremenu i klimi jadranskog područja, koja je dobila Nagradu *J. J. Strossmayer*. Pisao je i o povijesti struke. Publikacije su mu u međunarodnoj znanstvenoj periodici do sada citirane više od 1.300 puta.

Obnašao je funkcije u brojnim sveučilišnim i državnim tijelima, sudjelovao je u organizaciji desetak domaćih i međunarodnih znanstvenih skupova, bio je urednik časopisa *Geofizika*, tri znanstvena zbornika i jedne knjige te gostujući urednik američkog časopisa *Journal of Geophysical Research* i europskog časopisa *Journal of Marine Systems*. Predsjednik je Hrvatskoga povjerenstva za geodeziju i geofiziku pri Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti (HAZU). Član je različitih strukovnih udruga, primjerice *American Geophysical Union* i *The Oceanography Society*. Dobio je Fulbrightovu nagradu (1992./1993.), Državnu nagradu za znanost (2007.) i Nagradu HAZU (2009.).

* * * *

IV. RAZRED ZA MEDICINSKE ZNANOSTI

Miroslav SAMARŽIJA rođen je 1958. godine. Diplomirao je na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu i stekao stupanj doktora medicinskih znanosti u dobi od 33 godine. U više navrata educirao se u inozemstvu, poglavito u Americi (Sveučilište države Kolumbija, *Columbia University*; Sveučilište Harvard, *Harvard University*; Američki instituti za zdravlje, NIH, Bethesda) te u Austriji (AKH Beč). Danas je vodeći hrvatski pulmolog s velikim međunarodnim znanstvenim i stručnim ugledom. U drugom uzastopnom mandatu predvodi vodeću pulmološku kliniku u Hrvatskoj. Predsjednik je i utemeljitelj Hrvatskoga torakalnog društva. Do sada je bio predsjedatelj šest nacionalnih torakalnih kongresa i nekoliko elitnih međunarodnih znanstvenih skupova. Redoviti je profesor Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu.

Objavio je više od 250 publikacija od čega 59 radova citiranih u međunarodnim bazama, citiran je u 440 puta u bazi *WoS* te više od 500 puta u bazi *Scopus*. Suautor je u 14 knjiga s 27 poglavlja, istraživač je u deset znanstvenih projekata u zemlji i inozemstvu te je nositelj jednog patenta. Bio je istraživač u brojnim velikim međunarodnim studijama publiciranim u vodećim medicinskim časopisima kao što su *New England Journal of Medicine* i *Lancet*, s kumulativnim impakt faktorom 183 deset najvažnijih radova. Zapažen i originalan znanstveni i stručni doprinos dao je u istraživanjima bolesti plućne cirkulacije, karcinoma pluća, kronične opstruktivne plućne bolesti te transplantacije pluća.

Održao je više od dvadeset pozvanih predavanja na uglednim sveučilištima u inozemstvu te na međunarodnim skupovima. Uveo je više novih nastavnih sadržaja na Medicinskom fakultetu. Bio je mentor pri izradi 5 magistarskih radova i 9 doktorskih disertacija te mentor 20 specijalizanata, od kojih je pet danas profesorima ili docentima na Medicinskom fakultetu u Zagrebu i Rijeci. Za svoj znanstveni i stručni rad dobio je međunarodna i domaća priznanja, uključujući i Nagradu rektora Sveučilišta u Zagrebu, Nagradu grada Zagreba te Odlikovanje *Red Danice Hrvatske s likom Katarine Zrinske*. Član je 12 hrvatskih, europskih i američkih stručnih društava, član je Središnjega etičkoga povjerenstva Ministarstva zdravlja, Etičkog povjerenstva Medicinskog fakulteta u Zagrebu i nacionalni koordinator za specijalizaciju iz pulmologije. Voditelj je specijalističkog poslijediplomskog studija iz pulmologije na Medicinskom fakultetu u Zagrebu. Osnivač je i upravitelj Zaklade *Hrvatska kuća disanja* te utemeljitelj programa transplantacije pluća u Hrvatskoj. Svojim dosadašnjim radom dao je velik i prepoznatljiv osobni doprinos hrvatskoj medicini i medicinskim znanostima.

* * * *

Željko CVETNIĆ rođen je 1963. godine. Diplomirao je na Veterinarskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Zaposlen je kao znanstveni savjetnik na Hrvatskom veterinarskom institutu. U dva mandata obnašao je dužnost ravnatelja, a trenutno obnaša dužnost zamjenika ravnatelja i predstojnika Odjela za bakteriologiju i parazitologiju. Znanstveno i stručno usavršavao se u ANSES – OIE/FAO Referentnim laboratorijima u Parizu, u Istraživačkom centru CITA u Zaragoza – Odjel za kontrolu zaraznih bolesti, zatim u Pamploni, na Veterinarskom istraživačkom institutu u Brnu, na Veterinarskom fakultetu u Ljubljani te na Institutu za zarazne bolesti u Kopenhagenu. Uveo je institucionalnu suradnju s laboratorijima u Francuskoj, Češkoj, Španjolskoj, Danskoj, Nizozemskoj i Sloveniji s čijim je djelatnicima objavio znanstvene radove. Njegov znanstveni rad pretežno obuhvaća istraživanja iz područja epizootologije, bakteriologije i infektivne imunologije. Postigao je

iznimne rezultate u razvoju humane i veterinarske epidemiologije i bakteriologije u Hrvatskoj. Dao je zapažen doprinos znanstvenim postignućima u istraživanju bakterijskih zoonoza na svjetskoj razini, koji je vidljiv po otkriću novih molekularnih značajki nekih vrsta mikobakterija, što uvelike utječe na tijek epidemioloških istraživanja tuberkuloze. Osobito su važna njegova istraživanja bruceloze u domaćih životinja. U tom je kontekstu prvi dokazao biovar 3 vrste *Brucella suis* u životinja u Europi te je prvi put opisao vrstu *Brucella ovis* u Hrvatskoj i regiji. Važan je njegov doprinos u dokazivanju vrsta roda *Brucella* u dobrog dupina u sjevernom dijelu Jadranskog mora. Objavio je više od 320 publikacija, od čega je više od 90 radova citirano u međunarodnim bazama. Radovi su mu citirani 820 puta u bazi *Web of Science* i više od 890 puta u bazi *Scopus*, h-indeks = 18. Autor je 4 monoautorske i 3 suautorske knjige. Treba posebno istaknuti iznimno veliku aktivnost prof. dr. sc. Željka Cvetnića u korjenitoj obnovi i opremanju laboratorija Hrvatskoga veterinarskog instituta i veterinarskih zavoda u Rijeci, Splitu, Vinkovcima i Križevcima. Pod njegovim ravnateljstvom akreditirano je više od 200 laboratorijskih metoda u 29 laboratorija i uspostavljeno 19 referentnih laboratorija s 37 područja rada te su pokrenute mnoge druge aktivnosti važne za veterinarsku dijagnostiku na međunarodnoj razini. Nastavnik je na Veterinarskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu i Farmaceutskom fakultetu Sveučilišta u Mostaru te gostujući profesor na Veterinarskom fakultetu u Sarajevu. Bio je član različitih tijela Ministarstva znanosti, obrazovanja i sporta i Ministarstva poljoprivrede Republike Hrvatske. Kao predsjednik ili član organizacijskog odbora sudjelovao je u organizaciji različitih znanstvenih i stručnih skupova. Član je suradnik Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti i dobitnik Nagrade HAZU iz područja medicinskih znanosti za 2010. godinu.

* * * *

VII. RAZRED ZA LIKOVNE UMJETNOSTI

Nikola BAŠIĆ, arhitekt, rođen je u Murteru 1946. godine. Gimnaziju je pohađao u Zadru, diplomirao je na Arhitektonsko-urbanističkom fakultetu u Sarajevu 1972. godine te je završio poslijediplomski studij Arhitektonske strukture na Arhitektonskom fakultetu u Sarajevu. Izvanredni je profesor i voditelj arhitektonske radionice na Građevinsko-arhitektonskom fakultetu u Splitu te gostujući predavač na poslijediplomskom studiju arhitektonskih fakulteta u Sarajevu i Splitu. Za člana suradnika Razreda za likovne umjetnosti izabran je 2008., te je 2015. godine imenovan predsjednikom Znanstvenog vijeća za turizam HAZU.

Bašićev autorski opus obuhvaća više od 30 realiziranih zgrada i dvadesetak projekata izrazito istraživački usmjerenih prema spoznajama novih funkcionalnih i oblikovnih koncepcija arhitektonike. Projektima stambenih zgrada u Zadru ostvario je inovativnu dispoziciju stana ukidanjem standardnog hodnika i dodavanjem pretprostora ulasku u stan, što je asocijacija na tradicionalnu dalmatinsku arhitekturu. Gradnjom trgovačkog centra u Zadru, umjesto standardnih izoliranih zdanja supermarketa, ostvaruje urbani tip trgovačkog ambijenta kao natkrivenog javnog gradskog prostora.

Projektom uređenja zapadne obale zadarskog poluotoka pretvara pješačku površinu u dvije urbane instalacije: *Morske orgulje* prihvaćaju sviralama potisnutu energiju morskih valova stvarajući tako najveći glazbeni instrument na svijetu, a oval *Pozdrava suncu* fotočelijama akumulira svjetlosnu energiju sunca da bi je emitirao tijekom noći u komponiranim svjetlosnim efektima. Posebnu pažnju pobudio je inventivni projekt spomen-obilježja stradalim vatrogascima na otoku Kornatu u obliku križno složenih gromača, kao autohtonom znaku ambijenta, duhovnosti, patnje i ufanja.

Arhitektonsko djelo Nikole Bašića odlikuju sadržajne inovacije u oblikovanju funkcije stana ili crkve te isto tako u formiranju gradskih centara, marina i obalnih ambijenata.

Primio je dvadesetak domaćih i međunarodnih nagrada, među kojima se ističu tripud Državna nagrada *Vladimir Nazor* za arhitekturu, tripud Nagrada *Zagrebačkog salona*, međunarodne nagrade u Meksiku i Barceloni te odličje nositelja viteza umjetnosti i književnosti Francuske akademije znanosti i umjetnosti *Chevalier de l' Ordre des Arts et des Lettres*.

* * * *

IX. RAZRED ZA TEHNIČKE ZNANOSTI

Ignac LOVREK redoviti je profesor u trajnom zvanju u Zavodu za telekomunikacije Fakulteta elektrotehnike i računarstva Sveučilišta u Zagrebu. Rođen je 1947. u Zagrebu, gdje je završio osnovnu školu, V. gimnaziju i studij na tadašnjem Elektrotehničkom fakultetu. Doktorsku disertaciju obranio je 1980. godine. Član je suradnik Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u Razredu za tehničke znanosti od 2008. godine.

Znanstveni doprinos Ignaca Lovreka dominantno je u području informacija i komunikacija te obuhvaća i povezuje formalne modele komunicirajućih procesa, inteligentne pokretne programske agente i višeagentske sustave te programske arhitekture mrežnih sustava i umreženih usluga. Njegova znanstvena postignuća uključuju sve dimenzije istraživačkog stvaralaštva u tehničkim znanostima. U znanstvenim radovima koji tretiraju formalne aspekte pokretljivosti težište je na postupcima koji danas nalaze punu primjenu u komunikacijskoj mreži i na internetu. Teorijski pristup uravnoteženju opterećenja u raspodijeljenim sustavima povezan s istraživanjima pokretnih programskih agenata rezultirao je izumom koji je zaštićen međunarodnim patentima. Znanstveno istraživanje arhitektonske fleksibilnosti isto je tako rezultiralo izumom i međunarodnim patentom.

Ignac Lovrek danas je istraživač na projektu iz programa *Horizon 2020*, *Symbiosis of smart objects across IoT environments – symbloTe* te na dva znanstvena projekta Hrvatske zaklade za znanost. Uz znanstvenu, razvio je i bogatu međunarodnu publicističku suradnju. Član je Savjetničkog odbora časopisa *Intelligent Decision Technologies* (IOS Press) i Uredničkog odbora časopisa *International Journal of Computational Intelligence Studies (Inderscience)*. Bio je gostujući urednik renomiranih znanstvenih časopisa *Computer Communications* (Elsevier), *Journal of intelligent & fuzzy systems* (IOS Press), *Neural computing & applications* (Springer) i *Neurocomputing* (Elsevier).

Djelovao je kao član Radne skupine Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti za pripremu podloga za *Smjernice za strategiju odgoja, obrazovanja, znanosti i tehnologije* (2012.) te je bio voditelj Radne skupine za znanost i tehnološki razvoj za izradu *Strategije obrazovanja, znanosti i tehnologije* koja je prihvaćena u Hrvatskom saboru 2014. godine. Član je Izvršnog odbora Znanstvenog vijeća za tehnološki razvoj i Odbora za istraživačku e-infrastrukturu Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti.

Ignac Lovrek obavljao je niz dužnosti, a sada je predsjednik Savjeta *Hrvatske nacionalne grid infrastrukture CRO-NGI*, član Savjeta Fakulteta elektrotehnike i računarstva i član Nadzornog odbora tvrtke *Ericsson Nikola Tesla*.

* * * *

ČLANOVI SURADNICI

II. RAZRED ZA MATEMATIČKE, FIZIČKE I KEMIJSKE ZNANOSTI

Zoran VONDRAČEK. Znanstveni rad prof. dr. sc. Zorana Vondračeka najvećim je dijelom u području teorije vjerojatnosti, no odnosi se i na statistiku, financijsku matematiku i biologiju. Njegovi su najvažniji znanstveni rezultati oni iz teorije slučajnih procesa, posebno Markovljevih procesa, kojih je najvažniji primjer Brownovo gibanje. Objavljeni su u nekim od najboljih svjetskih časopisa iz teorije vjerojatnosti. Zoran Vondraček jedan je od pokretača znanstvene grupe u području teorije vjerojatnosti kod nas i izuzetno je zaslužan što je teorija vjerojatnosti kod nas dosegla razinu najrazvijenijih matematičkih sredina.

Zoran Vondraček rođen je 1959. u Zagrebu. Sada je redoviti profesor u trajnom zvanju na Matematičkom odsjeku Prirodoslovno-matematičkog fakulteta u Zagrebu. Među njegovim brojnim gostovanjima na uglednim međunarodnim znanstvenim institucijama izdvajamo činjenicu da je proveo godinu dana kao stipendist Humboldtove zaklade na Saarlandskom sveučilištu u Saarbrückenu (*Universität des Saarlandes*) te da je bio godinu dana gostujući profesor na Sveučilištu države Floride (*University of Florida*) i dvije godine na Sveučilištu države Illinois (*University of Illinois at Urbana-Champaign*), gdje sada provodi i treću godinu kao gostujući profesor. Prije spomenutih gostovanja proveo je i više godina na Sveučilištu države Floride, gdje je doktorirao. Dobitnik je Državne nagrade za znanost i Nagrade HAZU.

* * * *

Dubravka MATKOVIĆ-ČALOGOVIĆ, redovita profesorica u trajnom zvanju Kemijskoga odsjeka Prirodoslovno-matematičkog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, predlaže se za članicu suradnicu HAZU. Stupanj doktora kemije stekla je pod mentorstvom akademika Drage Grdenića. Usavršavala se na sveučilištima u Padovi, Yorku (stipendija Kraljevskog društva) i Kansasu (Fulbrightova stipendija). Njezin znanstveni interes jest kristalografija malih molekula i proteina, bioanorganska kemija i kemija čvrstoga stanja. Osnovala je i vodi Grupnu za proteinsku kristalografiju. Nositeljica je nekoliko kolegija diplomskog i doktorskog studija. Vodila je 60 diplomskih, jedan magistarski i pet doktorskih radova. Članica je domaćih i međunarodnih znanstvenih društava. Objavila je 140 radova (koji se navode u CC-u) citiranih 1.350 puta uz h-indeks = 17. Podnijela je 60 priopćenja na domaćim i 110 priopćenja na međunarodnim skupovima te 12 pozvanih predavanja na međunarodnim skupovima i u školama. Recenzentica je radova u nizu međunarodnih časopisa. Dobitnica je Nagrade HAZU za znanstvena postignuća. Članica je Matičnog povjerenstva za kemiju. Bila je glavni istraživač nekoliko domaćih znanstvenih projekata te koordinator za Hrvatsku CEEPUS projekta *Teaching and Learning Bioanalysis*. Vodi EU projekt *Structure-function studies on different proteins related to diseases*.

* * * *

III. RAZRED ZA PRIRODNE ZNANOSTI

Ivan SONDI rođen je u Pitomači 1965. godine. Diplomirao je na Sveučilištu u Zagrebu 1990. godine (studij geologije), magistrirao 1993. godine (interdisciplinski studij oceanologije), a doktorirao 1995. godine (geologija). U razdoblju 1997. – 2003. godine Ivan Sondi, kao poslijedoktorand, a kasnije i znanstveni suradnik, boravio je i radio na Sveučilištu *Clarkson (Clarkson University)* u SAD-u. Danas je Ivan Sondi redoviti profesor Rudarsko-geološko-naftnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu te gostujući profesor Instituta *Jožef Stefan* u Ljubljani. Bavi se istraživanjima u području mineralogije okoliša, geokemije i sedimentologije, ponajprije formiranjem nanominerala i mineralnih nanočestica i njihovom ulogom u biogeokemijskom kruženju tvari u prirodnom okolišu. Prof. Sondi istražuje i procese biomineralizacije karbonata na nanorazini. Najcitiraniji je hrvatski geoznanstvenik i do sada je publicirao 40 znanstvenih radova u renomiranim međunarodnim časopisima, koji su citirani više od 3.500 puta (*Scopus*). Suautor je i 9 poglavlja u knjigama i suizumitelj (*co-inventor*) pet patenata (US, EP i WPO). Profesor Sondi voditelj je većeg broja međunarodnih i domaćih znanstvenoistraživačkih projekata. Dobitnik je Nagrade HAZU za najviša znanstvena dostignuća u Republici Hrvatskoj u području prirodnih znanosti i matematike za 2008. godinu. Član je Znanstvenog vijeća za prirodoznanstveno istraživanje Jadrana HAZU.

* * * *

Đurđica UGARKOVIĆ znanstvena je savjetnica Instituta *Ruđer Bošković* i naslovna redovita profesorica biokemije na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu u Zagrebu. Glavni joj je znanstveni interes proučavanje uloge nekodirajućeg DNK u nastanku epigenetskih modifikacija, odnosno u genskoj regulaciji. Njezina istraživanja prvi su put pokazala da nekodirajući satelitski DNK regulira aktivnost gena u uvjetima oporavka nakon termičkog stresa te sudjeluje u procesu prilagodbe organizma na promijenjene okolišne uvjete. Na temelju ostvarenih rezultata izabrana je 2000. godine u Europsku akademiju za molekularnu biologiju (EMBO) kao prva znanstvenica iz Hrvatske. Europska komisija odobrila joj je 2006. godine projekt u iznosu od 550.000 EUR namijenjen istraživanju nekodirajućeg DNK.

Objavila je 73 znanstvena rada, koja su citirana 1.536 puta (*WoS*), h-index 25. U suradnji s izdavačkom kućom *Springer* uredila je dvije knjige: *Centromere: structure and evolution* (2009.) i *Long Non-coding RNAs* (2011.). Voditeljica je Laboratorija za evolucijsku genetiku IRB-a (od 2001. do sada), a obnašala je dužnost predstojnice Zavoda za molekularnu biologiju IRB-a (2001. – 2005.), pomoćnice ravnatelja IRB-a (2010. – 2012.) te predsjednice Hrvatskoga genetičkog društva (2002. – 2007.).

* * * *

IV. RAZRED ZA MEDICINSKE ZNANOSTI

Zrinka TARLE rođena je 1969. godine. Diplomirala je na Stomatološkom fakultetu 1992. Specijalist je dentalne patologije i endodoncije i redoviti profesor u trajnom zvanju. Prodekanica je za znanost Stomatološkog fakulteta u Zagrebu, predsjednica Odbora za znanost i Odbora za doktorski studij te voditeljica Poslijediplomskog doktorskog studija. Voditeljica je tri predmeta u Integriranom, dva u Poslijediplomskom doktorskome i tri u Poslijediplomskom specijalističkom studiju. Članica je brojnih hrvatskih i međunarodnih znanstvenih i stručnih društava i odbora te predsjednica (2014. – 2015.) najveće europske znanstvene organizacije u dentalnoj medicini, *International Association for Dental Research*. Održala je brojna pozivna predavanja i organizirala mnoge međunarodne simpozije i kongrese u zemlji i svijetu. Za znanstveni rad primila je dvanaest nacionalnih i međunarodnih nagrada uključujući i Državnu nagradu za znanost. Objavila je 220 radova, od kojih je 50 citiranih u CC-u i SCI-u, a 12 u Q1. Bila je mentorica pri izradi 27 diplomskih radova, 2 magisterija i 7 doktorata. Kao glavni istraživač sudjelovala je u nizu domaćih i međunarodnih znanstvenih projekata te je vodila najveće projekte i program HRZZ-a na Stomatološkom fakultetu vezanih uz područje dentalnih materijala. Iz tih su projekata proizašle iznimne međunarodne suradnje s vodećim autoritetima u svijetu, što je neupitno podiglo znanstveni opus na Stomatološkom fakultetu.

* * * *

V. RAZRED ZA FILOLOŠKE ZNANOSTI

Amir KAPETANOVIĆ rođen je 1975. u Pakracu. Na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu diplomirao je hrvatski jezik i književnost 1997. godine. Od 1998. radi na Institutu za hrvatski jezik i jezikoslovlje u Zagrebu kao znanstveni novak na projektu akademika Josipa Vončine *Tekstologija hrvatske pisane baštine* i posvećuje se primarnim filološkim (tekstološkim) istraživanjima te proučavanju povijesti hrvatskoga jezika 16. – 20. stoljeća.

Na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu pohađao je poslijediplomski studij i 2001. obranio magistarski rad *Jezičnostilski mozaik i nova tekstološka obrada Mišterija vele lipa i slavna (1556.)*.

Na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu obranio je 2004. doktorsku disertaciju *Arhaizmi u hrvatskom jeziku*.

Autor je četrdesetak znanstvenih radova. Priredio je samostalno ili sa suradnicima dva kritička izdanja, oba nagrađena (*Književna djela N. Nalješkovića* i *Hrvatsko srednjovjekovno pjesništvo: pjesme, plačevi i prikazanja na starohrvatskom jeziku*). U svojim znanstvenim i stručnim radovima kreće se od tradicionalnih jezičnopovijesnih analiza različitih tipova starohrvatskih i srednjohrvatskih tekstova do njihova opisa iz sociolingvističke, antropolingvističke i kognitivnolingvističke perspektive, od tekstološke obradbe i paleografske analize starih hrvatskih tekstova do njihova književnopovijesnoga opisa.

Urednik je niza Starohrvatska vrela u sklopu institutske biblioteke Hrvatska jezična riznica.

* * * *

VI. RAZRED ZA KNJIŽEVNOST

Cvjetko MILANJA rođen je 1943. u Zaglavu (Dugi otok). Diplomirao je grupe Jugoslavenski jezici i književnosti te Talijanski jezik i književnost. Doktorsku disertaciju o Janku Poliću Kamovu obranio je 1978. U razdoblju 1976. – 2008. godine radi na zagrebačkom Filozofskom fakultetu; od 1997. kao redoviti profesor. Bio je predsjednik *III. hrvatskog međunarodnog slavističkog kongresa* u Zadru (2002.). Za svoj znanstveni doprinos primio je Nagradu HAZU za 2001. godinu i Godišnju nagradu za znanost 2002. Odlikovan je *Redom Danice hrvatske* 2003. godine. Područje Milanjina znanstvenog interesa podjednako je književnopovijesna i književnoteorijska problematika. Od važnijih priloga hrvatskoj književnoj historiografiji treba istaknuti studiju o Tadijanovićevu pjesništvu, monografije o Jakši Čedomilu i Janku Leskovaru kao i studiju o najnovijoj hrvatskoj prozi, a osobito *Pjesništvo hrvatskog ekspresionizma*. Najvažnije Milanjino djelo svakako je kapitalna sinteza suvremene hrvatske poezije u četiri sveska (*Hrvatsko pjesništvo od 1950. do 2000.*, I-IV, 2000. – 2012.). Bogata i raznovrsna bibliografija prof. dr. Cvjetka Milanje potvrđuje da je riječ o vrijednom i afirmiranom stručnjaku na području hrvatske književne historiografije i teorije književnosti.

* * * *

Ratko CVETNIĆ, književnik i publicist, rođen je 1957. u Zagrebu, gdje je završio osnovnu školu i gimnaziju te studirao komparativnu književnost i povijest umjetnosti. Od 1998. stručni je tajnik u Zagrebačkom sportskom savezu. Književnim se radom počeo baviti potaknut iskustvom što ga je stekao u Domovinskom ratu. Objavljen isprva u tjedniku, i prije no što će izići kao knjiga (1967.), njegov je roman *Kratki izlet* postao književna senzacija. To je visokoliterarizirani memoarski zapis urbanog intelektualca, lišen patetike i prijetvornog domoljublja, u kojem se pretapaju dnevnički krokiji, često nanizani po tragično-komičnom principu. Roman je dobio Nagradu *Gjalski* te je ubrzo bio preveden na više jezika. Desetljeće poslije, opsežnim romanom *Polusan* (2009.), Cvetnić nas odvodi u često tematizirane osamdesete godine, u vrijeme rasapa bivše države. Mozaične strukture, sačinjen od mnoštva epizoda, digresija i obilja likova, ovaj je roman pisan iznimno bogatim stilom, smislom za detalj i vještinom finog esejiziranja (Nagrada *Gjalski* 2009.). Godine 2013. Cvetnić se javlja romanom *Povijest instituta* u kojem glavni lik, umjesto preminulog prijatelja, pokušava dovršiti studiju o povijesti središnjeg instituta koji slavi stogodišnjicu. U romanu se živo isprepleću sudbine oba lika, snažno povezane ustanovom, koja se pokatkad doima i kao globalna metafora. Zbog iznimne književne zrelosti, mjesta što ga već sad zauzima u suvremenoj hrvatskoj književnosti te gotovo virtuoznoga izraza, Cvetnić svakako zaslužuje da postane članom suradnikom HAZU.

* * * *

Lada KAŠTELAN rođena je 1961. u Zagrebu, gdje je 1979. maturirala u Klasičnoj gimnaziji te je 1983. diplomirala klasičnu filologiju na Filozofskom fakultetu, a 1984. dramaturgiju na Akademiji dramske umjetnosti.

Još za vrijeme studija počela je dramaturški surađivati na predstavama Hrvatskoga narodnog kazališta u Zagrebu, a u razdoblju 1987. – 2007. bila je zaposlena kao dramaturginja Drame u tom kazalištu. Godine 2001. počela je na Akademiji dramske umjetnosti izvoditi kolegij *Dramsko pismo*, a od 2007. zaposlena je u toj ustanovi.

U književnosti se javila zbirkom pjesama *Hrana za ptice* (1978.), nakon koje se posvetila dramskom pismu kao autorica, dramaturginja i prevoditeljica. Njezin prvijenac *A tek se vjenčali* praižveden je godine 1980. Slijedile su iznimno cijenjene obiteljske drame *Adagio* (1987.) i *Posljednja karika* (1994.), s odnosom majke i kćeri u žarištu, *Giga i njezini* (1997.), prema Begovićevu romanu, te primjerna ženska drama *Prije sna* (2005.). Autorica je niza filmskih i televizijskih scenarija, a posebno su zapaženi njezini prijevodi i adaptacije grčkih tragedija: *Helena Alkestida*, *Feničanke*, *Trilogija o Agamemnonu* i druge.

* * * *

VII. RAZRED ZA LIKOVNE UMJETNOSTI

Igor RONČEVIĆ rođen je 1951. godine u Zadru. Upisao je slikarstvo na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu 1971. godine, te je 1976. diplomirao. Bio je suradnik Majstorske radionice akademika Ljube Ivančića i akademika Nikole Reisera. U razdoblju 1981. – 1982. stipendist je francuske vlade na Akademiji likovnih umjetnosti (*Académie des Beaux-Arts*) u Parizu. Od 1996. nastavnik je na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu, sada u zvanju redovnog profesora na Slikarskom odsjeku i Poslijediplomskom doktorskom studiju likovne umjetnosti.

Igor Rončević vjeran je tradicionalnom slikarstvu modernističke, a poslije i postmodernističke definicije. Njegujući jedinstvenu morfologiju i mediteransku kolorističku ekspresiju, uspio je objediniti mnoga svjetska iskustva, praktimirati refleksiju medija u brojnim formalno i tematski raznolikim ciklusima, kojima se dokazao kao jedan od najvažnijih suvremenih hrvatskih slikara.

Izlaže od 1976. godine, imao je pedesetak samostalnih te je sudjelovao na stotinjak skupnih izložbi u zemlji i inozemstvu. Početkom 1980-ih jedan je od međunarodno priznatih predstavnika tzv. nove slike. Talijanski kritičar A. B. Oliva, teoretičar transavangarde, uključio ga je tada u svoju knjigu *Trans-Avantgarde International*.

Godine 1997. odlikovan je *Redom Danice Hrvatske s likom Marka Marulića*.

* * * *

VIII. RAZRED ZA GLAZBENU UMJETNOST I MUZIKOLOGIJU

Davorin KEMPF, rođen u Virju 1947. godine, na Muzičkoj akademiji u Zagrebu diplomirao je glasovir (Stjepan Radić), dirigiranje (Igor Gjadrov) i kompoziciju (Stjepan Šulek) te se usavršavao u Stuttgartu, Kölnu i Iowa Cityju. Godine 2006. doktorirao je u Berlinu. Stalno je zaposlen kao profesor kompozicije na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu (redovni profesor u trajnom zvanju). U razdoblju 1996. – 2004. bio je umjetnički ravnatelj *Požeških orguljaških večeri*, a 2012. – 2014. imao je status rezidencijalnog skladatelja Zagrebačke filharmonije. Bio je predsjednik Prosudbenog povjerenstva 2. i 3. Međunarodnog skladateljskog natjecanja *New Note* 2013. i 2014. u Samoboru. Njegove brojne skladbe – koje pripadaju gotovo svim glazbenim područjima, uključujući i elektroakustičku glazbu – odlikuju se majstorskom skladateljskom tehnikom i promišljenim spajanjem tradicionalnih i suvremenih elemenata. Djela su mu izvođena širom svijeta (Njemačka, Austrija, Francuska, Engleska, Italija, Švicarska, SAD, Kanada, Japan i dr.). Doktorsku disertaciju o interdisciplinarnim aspektima simetrije i variranja kao skladateljskih principa objavila mu je 2010. izdavačka kuća *Books on Demand* (Njemačka). Istaknuo se i nizom predavanja o glazbi,

a bio je i autor niza glazbenih emisija za Hrvatski radio. Dobitnik je mnogih domaćih i međunarodnih nagrada i priznanja te član nekoliko hrvatskih i međunarodnih glazbenih udruga.

* * * *

ČLANOVI SURADNICI – REIZBOR

I. RAZRED ZA DRUŠTVENE ZNANOSTI

Dragutin FELETAR rođen je 1941. u Velikom Otoku. Godine 1960. upisuje studij na Geografskom odsjeku Prirodoslovno-matematičkog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu; 1982. godine obranio je disertaciju *Industrija u ekonomsko-geografskoj strukturi Podravine* pod mentorskim vodstvom dr. sc. Veljka Roglića.

Godine 1983. zapošljava se kao asistent na Geografskom odsjeku Prirodoslovno-matematičkog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, gdje ostaje do umirovljenja 2007. Bio je dekan navedenog fakulteta, član Senata i Rektorskog kolegija Sveučilišta u Zagrebu, predsjednik Saveza geografskih društava Hrvatske i urednik časopisa *Geografski glasnik*. Na Geografskom odsjeku razvio je kolegije: industrijska geografija, geografske osnove statistike, uvod u geografiju, geografija Afrike i industrija u prostornom planiranju. Bio je gostujući profesor na sveučilištima u Budimpešti, Pečuhu, Lođu, Ostravi, Göttingenu i Münchenu.

Dr. sc. Dragutin Feletar danas je jedan od vodećih hrvatskih geografa s brojnim radovima i stručnom literaturom. Osim geografije i demografije, njegov je znanstveni interes ekonomska i kulturna povijest. Ima 66 znanstvenih radova u međunarodno priznatim časopisima. Autor je ili suautor brojnih knjiga, od kojih su neke kapitalne za hrvatsku geografiju i povijest. Dosad je objavio 23 znanstvene knjige, 46 stručnih knjiga i 22 udžbenika iz geografije za osnovne i srednje škole.

* * * *

Slobodan KAŠTELA, znanstveni savjetnik i profesor prometnog prava na Fakultetu prometnih znanosti Sveučilišta u Zagrebu, u mirovini, rođen je 1941. u Novigradu Dalmatinskom. Diplomirao je na Pravnom fakultetu 1964. Godine 1967. položio je pravosudni ispit. Magistrirao je 1991. na Ekonomskom fakultetu, a 2000. je doktorirao na Fakultetu prometnih znanosti. Objavio je više od sto znanstvenih i stručnih radova i aktivno sudjelovao na brojnim domaćim i međunarodnim znanstvenim skupovima. Temeljna karakteristika njegova znanstvenog i stručnog interesa elementi su interdisciplinarnosti. U svojim radovima posebnu pažnju posvećuje istraživanjima u području prava i ekonomije. Kao glavni urednik/urednik uredio je 35 knjiga, zbornika i monografija. Autor je ili suautor četiri knjige i dva udžbenika te 17 poglavlja u knjizi. Od knjiga treba izdvojiti *Zračno prometno pravo* te sveučilišni udžbenik *Prometno pravo*. Ta je knjiga 2009. dobila Nagradu *J. J. Strossmayer* kao najuspješnije znanstveno djelo izdano 2008. iz područja društvenih znanosti. Suautor je i redaktor znanstvene monografije *Međunarodni i nacionalni izvori hrvatskog prometnog prava*. Autor je i *Spomenice Zaklade HAZU 1993. – 2013*. Znanstveni je voditelj Akademijina Zavoda u Bjelovaru. Bio je voditelj projekta *Acquis u području prometa*. Za aktivan društveni i znanstveni rad primio je tri odlikovanja i više drugih javnih priznanja i nagrada.

* * * *

II. RAZRED ZA MATEMATIČKE, FIZIČKE I KEMIJSKE ZNANOSTI

Mirko PRIMC jedan je od vodećih stručnjaka u svijetu za primjene teorije reprezentacija Liejevih algebri u kombinatorici. Njegova otkrića daju teorijska objašnjenja i sustavan način dobivanja novih kombinatornih identiteta, kakve je prvi proučavao veliki indijski matematičar Srinivasa Ramanujan. Ta iznimno složena matematička otkrića važna su i s gledišta teorijske fizike. Rezultati profesora Primca objavljeni su u vrlo opsežnim radovima koji su publicirani u nekim od najuglednijih matematičkih časopisa i serija. On je u našoj sredini formirao školu iz Liejevih algebri i njihove primjene u kombinatorici i teorijskoj fizici. Od njegova izbora za člana suradnika pod njegovim je vodstvom obranjeno pet doktorskih disertacija.

Mirko Primc rođen je 1948. u Zagrebu. Sada je redoviti profesor u trajnom zvanju na Matematičkom odsjeku Prirodoslovno-matematičkog fakulteta u Zagrebu. Bio je gostujući član, odnosno gostujući profesor tri puta po godinu dana u vodećim svjetskim matematičkim centrima, i to na Institutu za napredno istraživanje (*Institute for Advanced Study*) u Princetonu, na Institutu za matematička istraživanja (*Mathematical Sciences Research Institute*) u Berkeleyu i na Sveučilištu u Lundu (*University of Lund*). Dobitnik je Nagrade *Ruđer Bošković* i Nagrade HAZU. Obavljao je brojne važne funkcije.

* * * *

III. RAZRED ZA PRIRODNE ZNANOSTI

Nikola LJUBEŠIĆ rođen je u selu Komarevo Gornje kraj Siska 1940. godine. Osnovnu i srednju školu završio je u Petrinji i Sisku, a studij biologije na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu u Zagrebu. Godine 1964. zaposlio se na Institutu *Ruđer Bošković*, u Laboratoriju za elektronsku mikroskopiju, gdje je radio do umirovljenja 2005. godine. Magistrirao je 1966. i doktorirao 1971. godine na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu. U dva je navrata (1973. i 1986. – 1988. godine) boravio na usavršavanju u Njemačkoj (Katedra za citologiju Sveučilišta Ruprechta Karla u Heidelbergu; *Lehrstuhl für Zellenlehre, Ruprecht-Karls-Universität, Heidelberg*). Autor je 116 znanstvenih radova (61 u časopisima koji se navode u CC-u) te suautor jednoga sveučilišnog udžbenika. Za člana suradnika u Razredu za prirodne znanosti Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti izabran je 2006. godine. Dugi niz godina predavač je na dodiplomskom i poslijediplomskom studiju na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu, Medicinskom fakultetu, Farmaceutsko-biokemijskom fakultetu te Akademiji likovnih umjetnosti. Član je većeg broja stručnih društava, a u nekim je obavljao dužnost predsjednika, potpredsjednika ili tajnika. Dobitnik je Republičke nagrade *Narodne tehnike* (1986.), Nagrade HAZU (1998.) te Državne nagrade za znanost (2006.). Od 2011. godine voditelj je Zavoda za ornitologiju HAZU.

* * * *

Marijan HERAK, redoviti profesor u trajnom zvanju na Geofizičkom zavodu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, rođen je 1956. godine u Zagrebu. Diplomirao je geofiziku 1981., a magistrirao je 1985. godine. Doktorsku disertaciju obranio je 1991. na Sveučilištu u Zagrebu. Usavršavao se u Njemačkoj, Italiji, SAD-u i Kini. U svojem znanstvenom radu bavi se brojnim aspektima seizmologije, pri čemu se posebno

ističu studije seizmičnosti Hrvatske, istraživanje svojstava Zemljine unutrašnjosti te radovi u vezi s procjenom seizmičke opasnosti. Glavni je istraživač na hrvatskim seizmološkim znanstvenim projektima, a sudjelovao je kao voditelj hrvatskog dijela u petnaest međunarodnih projekata. Objavio je 72 znanstvena rada (41 u časopisima koji se navodi u CC-u), 65 priopćenja sa znanstvenih skupova, 2 knjige (suurednik), 7 poglavlja u knjizi te mnoge stručne studije. Radovi su mu citirani više od 550 puta. Bio je recenzent četrdesetak radova u poznatim svjetskim časopisima. Na svim razinama studija predaje seizmološke kolegije te spektralnu analizu. Dužnosti pročelnika odsjeka i prodekana Prirodoslovno-matematičkog fakulteta za međunarodnu suradnju obnašao je u dva mandata, a bio je i predsjednik sveučilišnog Vijeća prirodoslovnog područja. Predstavnik je Hrvatske u Europskoj seizmološkoj komisiji te predsjednik Znanstvenog vijeća za daljinska istraživanja HAZU u dva mandata.

* * * *

Igor VLAHOVIĆ rođen je 1965. godine u Zagrebu, a doktorirao je na Rudarsko-geološko-naftnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu 1999. godine. U razdoblju 1990. – 2006. godine bio je zaposlen na Institutu za geološka istraživanja u Zagrebu, a od 2006. na Rudarsko-geološko-naftnom fakultetu, gdje je redoviti profesor. Kao suradnik i konzultant sudjelovao je na osam domaćih znanstvenih projekata, vodio je jedan domaći znanstveni projekt i bio voditelj hrvatskih timova na četiri međunarodna znanstvena projekta. Održao je šest gostujućih predavanja na inozemnim sveučilištima, bio član organizacijskih odbora tri domaća i pet međunarodnih znanstvenih skupova i član znanstvenih odbora tri domaća i tri međunarodna znanstvena skupa.

Među ukupno više od 170 publiciranih bibliografskih jedinica ističu se radovi vezani za paleogeografiju i evoluciju Jadranske karbonatne platforme (JKP) i Krških Dinarida u cjelini, a osobito rad u časopisu *Palaeo* 3 o evoluciji Jadranske karbonatne platforme (JKP) koji je najcitiraniji rad o JKP-U u bazama *WoS* i *Scopus* te 7., odnosno 8., najcitiraniji rad o Dinaridima u tim bazama (ujedno i najcitiraniji rad o Dinaridima hrvatskih autora). Ukupno je u bazi *WoS* citiran oko 600 puta (h-faktor = 13), a u bazi *Scopus* oko 700 puta (h-faktor = 15). Trenutno je član uredništava časopisa *Geologia Croatica* i *PALAIOS* (SAD), te potpredsjednik Hrvatskoga geološkog društva. Za člana suradnika u Razredu za prirodne znanosti Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti izabran je 2006. godine.

* * * *

Damir VILIČIĆ rođen je 1948. godine u Zagrebu. Diplomirao je 1973., magistrirao 1977. i doktorirao 1983. godine na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Njegov znanstveni interes jest ekologija mora. Objavio je 166 znanstvenih radova. U znanstvena zvanja: znanstveni suradnik izabran je 1983., viši znanstveni suradnik 1986., a znanstveni savjetnik 1991. godine. Ujesen 1996. godine prelazi na Prirodoslovno-matematički fakultet u Zagrebu, gdje je 1996. izabran u zvanje redovitog profesora, a 2003. u trajno zvanje redovitog profesora. Osnivač je Laboratorija za istraživanje fitoplanktona u Biološkom zavodu Instituta za oceanografiju i ribarstvo u Dubrovniku te na Biološkom odsjeku Prirodoslovno-matematičkog fakulteta u Zagrebu. Glavni je urednik časopisa *Acta Botanica Croatica* (1998. – 2013.). Tajnik je (1995. – 2011.) i predsjednik (2012. – 2014.) Znanstvenog vijeća za prirodnoznanstvena istraživanja Jadrana HAZU. Dobitnik je Nagrade HAZU za najviša znanstvena i umjetnička dostignuća u Republici Hrvatskoj za 2003. godinu,

za područje prirodnih znanosti i matematike. Izabran je za člana suradnika HAZU u Razredu za prirodne znanosti (2006.). U mirovini je od 2014. godine, a 2015. izabran je u počasno znanstveno-nastavno zvanje profesor emeritus.

* * * *

IV. RAZRED ZA MEDICINSKE ZNANOSTI

Iva DEKARIS rođena je 1967. godine. Diplomirala je na Medicinskom fakultetu 1992., završila je poslijediplomski studij iz biomedicine (1995.) i oftalmologije (1999.) te je postala specijalist oftalmolog 1999. Završila je poslijedoktorsko istraživanje (*postdoctoral research fellowship*) iz područja transplantacije rožnice (1997./1998.) na Medicinskom fakultetu Sveučilišta *Harvard (Harvard Medical School)* u Bostonu. Naslovni je redoviti profesor Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Rijeci, medicinski direktor Specijalne bolnice *Svjetlost*, članica suradnica Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti od 2006. godine te potpredsjednica Europskog udruženja očnih banaka. Dobitnica je Hrvatske državne nagrade za znanost za mlade znanstvenike (1999.) i za biomedicinu (2013.) te još pet nagrada i priznanja. Djeluje kao ekspert Europske komisije za „očna tkiva“, kao stručni savjetnik na jednom europskom projektu, a u Hrvatskoj je vodila tri znanstvena projekta na temu transplantacije rožnice. Objavila je 300 znanstvenih i stručnih radova, od toga 49 u CC-u; kao suautor napisala je 8 knjiga i 23 poglavlja. Sudjelovala je na nizu skupova s više od 400 sažetaka te je kao pozvani predavač u zadnjih pet godina održala 21 predavanje. Član je uredničkog odbora tri međunarodna i dva domaća znanstvena časopisa te recenzent za osam međunarodnih oftalmoloških časopisa. Zaslužna je za otvaranje prve banke očnih tkiva u Republici Hrvatskoj (1995.) i uvođenje nove tehnike transplantacije (slojevita-DSA EK) u Republici Hrvatskoj.

* * * *

Željko SUTLIĆ, rođen 1953. godine, diplomirao je na Medicinskom fakultetu 1977. godine. Specijalist je opće i kardijalne kirurgije i redoviti profesor u tranjom zvanju na Medicinskom fakultetu u Zagrebu. Pročelnik je Zavoda za kardijalnu i transplantacijsku kirurgiju KB-a *Dubrava*. Voditelj je *Programa transplantacije srca i asistirane cirkulacije* (2014.) koji je licenciralo Ministarstvo zdravlja Republike Hrvatske.

Član je brojnih hrvatskih i međunarodnih znanstvenih i stručnih društava i odbora. Sudjelovao je na brojnim domaćim i međunarodnim kongresima u zemlji te ih organizirao. Objavio je 86 radova, od kojih je 78 citirano u CC-u i SCIE-u. Suautor je devet višeautorskih knjiga.

Mentor je više diplomskih radova, 4 magisterija i 5 doktorata. Kao glavni istraživač sudjelovao je u nizu domaćih projekata.

Za člana suradnika u Razredu za medicinske znanosti HAZU izabran je 2006. godine.

* * * *

VII. RAZRED ZA LIKOVNE UMJETNOSTI

Zvonko MAKOVIĆ izabran je za člana suradnika HAZU 2006. godine. Na Filozofskom fakultetu u Zagrebu do umirovljenja 2012. bio je voditelj Katedre za modernu umjetnost i vizualne komunikacije te profesor na doktorskom studiju istog fakulteta. Do 2012. godine bio je voditelj projekta *Hrvatska umjetnost od klasicizma do postmoderne*. Priredio je retrospektivne izložbe hrvatskih modernih slikara popraćene opširnim katalogima, i to Milivoja Uzelca, Marijana Trepše, Praške četvorice, Miroslava Kraljevića te Julija Knifera, a na retrospektivnoj izložbi Vojina Bakića, održanoj 2013. godine, autor je dijela posvećenog spomeničkoj plastici.

Organizirao je i velike izložbe o pojedinim razdobljima hrvatske moderne umjetnosti, izložbe *Strast i bunt – ekspresionizam u Hrvatskoj* 2011. godine i *Tabula rasa: analitičko i primarno u hrvatskoj umjetnosti* 2013. Godine 2015. objavio je monografiju *Miroslav Šutej – mobilne serigrafije* u suradnji sa Slavicom Marković, ravnateljicom Grafičkog kabineta HAZU. Od 2014. godine Zvonko Maković predsjednik je Društva povjesničara umjetnosti Hrvatske. U razdoblju 2005. – 2009. bio je predsjednik Hrvatskog P.E.N. centra, a nakon 2009. njegov potpredsjednik.

* * * *

Željka ČORAK izabrana je za članicu suradnicu HAZU 2006. godine. Zaposlena na Institutu za povijest umjetnosti u Zagrebu, nastavila je voditi istraživački *Urbanistički razvoj hrvatskih gradova i arhitektonska dostignuća u 20. st.* te sada privodi kraju rad na sinteznom pregledu hrvatske arhitekture 19./20. stoljeća. U tom razdoblju objavila je tekstove u dvadesetak kataloga te kritičke prikaze, osvrtne i članke u novinama, časopisima i radioemisijama iz šire kulturološke, a nadasve iz umjetničke problematike. Sudjelovala je i na brojnim znanstvenim skupovima u Hrvatskoj.

Svoju aktivnu nazočnost u javnom životu potvrdila je ulogom predsjednice žirija za izbor kipa pape Ivana Pavla II. u Dubrovniku (I. nagrada akademkinja M. Ujević-Galetović). Priredila je monografsku slikarsku izložbu akademkinje N. Kavurić-Kurtović u Zaboku 2013., na više mjesta pismeno je ili usmeno izlagala o kiparskim djelima akademika Š. Vulasa. Surađivala je na brojnim srodnim ili tematskim izložbama područnih muzeja i galerija kontinentalne Hrvatske i Bosne i Hercegovine.

Pri Ministarstvu kulture Republike Hrvatske bila je članica državnog Vijeća za kulturna dobra i članica odborā HAZU na istom polju.

* * * *